

SMISAO FALSIFIKATA

Falsifikat bi, u slikovito-slovnom pratektstu, bio sagledavaočev *hitni odabir* upravo onog “manje bitnog” ideografa koji, budući značenjski izolovan, zaustavlja tok *njegovog daljeg lančanja*, – tok na koga svi drugi ideografi, poput sakupljeno-razasutih listova Knjige, obrisno ukazuju. Tek kada bi neko *iznova* rešio ovaj tanano tekstualni grafikon (up. božansko-animalni Lavirint; serijalnu Fotografiju*), i to na način da novoizneto rešenje ne odgovara više kolektivnom pamćenju njegove prethodnice, moglo bi se govoriti o *artističkom falsifikatu*.

“Kraj” knjige je “početak” pisanja. (...) Utoliko što je Hegel u isto vreme i “poslednji” filozof knjige i “prvi” mislilac pisanja, u njegovom Sistemu (nužno) postoji pukotina. Ovaj rascep raskida apsolutno zaključenje i subvertira represivni totalitet. (...) deridijansko pisanje ukazuje na dekonstruktivnu a/teologiju s onu stranu dekonstrukcije teologije. (...) “Novo” ne može, mada mora, biti upisano u reči “starog”.

(M. Č. Tejlor: *Pisanje Boga*)

Vremena (nepoznatih svetova) ima najmanje koliko i bivstvjućih bića, pa ipak je izvorno vreme/svet *jedan*. Kako? Da li tek na način **himeričkog** (praJedinog) subjekta koji je postojao “pre” razbijanja *svetskog ogledala* ? Ili je taj paradoks moguće razrešiti i na sledeći način: pod pretpostavkom da je pred-vid jednog *lebdeći samo-uspostavljenog subjekta* u buduće, prazno a otvoreno vreme (tačnije: – vreme u kome se svojstvo čiste neizvesnosti preobražava u *dodatnu dimenziju prostora – razuđenu gustinu noćno-nebeske pozadine* –), doveo do toga da taj subjekt isti, u procesu vlastitog samoreflektovanja (hipertekstualnog proširivanja), bude i sam najednom zaustavljen ? A zatim – putem svrnute *strele* svog projektovanja u *nepoznat* prostor – zaključan u sebe; i to kao u onaj *snop razilazno-budućih oblića* (up. *zvezdanu konturu*) koji “ugušuje” čak i svog uobličitelja (Drugog; Razlučitelja): – upravo onog koji ga je jedini i predodredio kao putokaznu sliku *svog daljeg* (konstantnog a *preko-brojnog*) zbivanja.

Tek na osnovu tog *ne-prekidnog* zastajanja, sam svetlosni pra/zapis (prizor novog-i-starog, dubokoponoćnog neba) prelazi u jedno beskrajno zamršeno polje: – paradoksalni vid svog postvarenja; – *petlju oslobađanja jednom zamrle svetlosti*; – **živo-zazidanu azbuku reljefa**, sazdanu od *sveže-ureznih tragova onih svetlosnih struna predela* što teže da se periodično sele, od jednog do drugog podneblja, usled čega one “već za mladosti umiru”. A taj se ritmički samozaustavljan pra/zapis, međutim, obrušava na svojoj poslednjoj pregradi: – tački osvrtnog zaokreta ka neistraženoj dubini sopstvenog, uvek već iznova mogućeg, pretumačenja. Otud i nema beskonačno linearnog vremena kakvo bi nadživelo smrt pra-bića (“mačke”-svevidioca) – kao što nema ni beskonačno kontinualnog teksta zakonika, koji bi zbrisao mesto rođenja želje za sveopšte-uskrslim postajanjem (kroz “novo” pisanje), a što inicira od subjekta nezavisan (tek skupno rezultujući) *dah zakonika*.

Time je sam pra/zapis kadar da se u svakoj svojoj tački (podjednako intenzivno) priseća na nepravdu učinjenu *vrhovnom pisatelju* – odnosno, *duši* (*još sebe-neobezličene, noćno-nebeske*) *pisaljke*. Jer, u pitanju je to da je neko pra-biće sebe-vidstva, u odmaknutoj dimenziji vlastite budućnosti (– biće koje ipak nije našlo smrt u sopstvenom ogledalu, uspevši da ga svojim poslednjim dahom “prelomi” te izmetne se u njegovo *prazno* susedstvo –) bilo uskraćeno za krajnosni efekat sebe-vidstva. Jer, pri tom je to *njime istrgnuto* krilo ogledala, *kao vid drugog povratka njegovog u poslednje pri-sebljenje, osa vaseljske poluge* (up. “konstanta odgovornosti”*/Bahtin), – koja najpre posuvraća sve-isto u formi ne-istog; – pa tek zatim i njega samog, kao jedinog vidioca toga o čemu je tu i reč, a iz čega on sam bejaše isključen. **I ono na taj put svog daleko-zaobilaznog prisebljenja pristaje ne zarad onih još neupoznatih, iz svog zrcala moguće ispovrnutih; ne zarad neposrednog izručenja sadržaja ovakve jedne žrtve samog sebe (kao pra-bića) neodređenom (tek čekanom) mnoštvu, nego upravo zarad sprečavanja toga da taj mahnilo**

mu izleteli dar odmah i stigne darovanima! odnosno, zarad toga da ovaj isti stigne najpre *samo jednom*, prizmom “mačjeg” snoviđenja /još u pred-vremenu/ odabranom /njemu-a/simetričnom/ Drugom: – dakle, onome koji je, u odnosu na završni pokret *njegovog* samozrcaljenja, spram *njega istog* trajno-osamostaljena paralela; – dakle, onome koji *jedini* može da uspostavi, u vlastitom *na-tronu-poljuljanom umu*, **glorifikaciju ponora neizvesnosti, princip nesvodive drugosti koji mora da se skriva, da bi to bio**; – dakle, onome koji *jedini* može da uspostavi jedno pomično, u-sebi-reflektujuće među-tlo – za *duboko skrovit* susret sebe-kao-Drugog sa onim pra-Odsutnim, koji ga je takvim jedini i imenovao/anticipirao, i time sebe povratno odredio kao *Ja-u-Drugosti*. I tek to bi bilo ono svemu premostno tlo /”skela za umrle”, hiperborejski uzlebdelo “ostrvo blaženih”/, “uzglobljeno” usred *ambisa dvostrukog vremena* /iz koga niču neizbrojni svetovi/ – a koje, kao jedinstvena dolinska školjka /Utopija/, “razvija vreme u bezvremenost”* (H. Broh). Zapravo, tek usled takvog jednog zaprečavanja odaziva “novih” duša na *eho* ovom *prajedinom*, zamrlo-samoniklom *biću* /majke Muza, Mnemozine; Nimfe Eho/, ovaj Drugi /Orfej; Narcis/ biva /kao predobuhvaćen snom Pećinske Starice/ sapet raskršćem dva suprotno usmerena vremena. Jer upravo taj **čin njegovog udaljavanja u dvodelnu samoću**, kao **drevno-estetičko strategiranje prve još nerazvijene tvorevine** /tj. smrt-zasvođenje *sveta podmesečevog* – otpalog, bez mogućnosti povratka, iz središta bezimeno-majčinske Sfere/, pogrešno tad beše protumačena kao *njegova* egoističnost, odnosno kao *druga, za-svet-nepremostiva* smrt:

Ali (...) gost svog mutnog plašta, poče da se menja
u čednog heroja posmrtnog čekanja.
(**Malarme**: *Posmrtna beseda*)

A odatle je i Nimfino, na *eho* svedeno, biće, budući već gotovo *usahlo* (hibernisano na ravni Ideje: upravo kao zalog proširivanja/”okićenja” teksta noćno-sunčanog zakonika), bilo zamenjeno svojim *zakrivljenim* odbleskom, iskrom s *ulomka* nebo-ogledala; svodom Večernjače, “pozno-prolećnim melanholičnim bdenjem Venere”* (Anica Savić-Rebac), – *tragičkom himerom*, onom što je “bleda od brige” nad usnulo-svetskom tvorevinom. Jer jedini pojavni oblik *u-bitu-bezimenog* apsoluta – prolaz za dah *otrgnuto-samosvesne* novine – bio bi /pod “podzemnim” pritiskom uznet/ luk mesečevog srpa, koji dolazi upravo iz dubine neistraženog vremena (/Vulkana), i to kao instrument *saturnalijskog* prevrata, – a koji jedini, za razliku od zatvorenog svoda Večernjačinog, razvezuje *muziku preudaljenog jastva* (same Eho) iz palo-ovozemaljskog predela.

Postoji, međutim, u *prelomljenom jezgru pra-noćnog sna* /odnosno: u osovinom-prosečenom srcu Sfere/, jedno **mesto apsolutne komunikacije** /crna rupa prvo-kolapsirane, ili samožrtvovane zvezde: – **mesto čekanja zraka velike nepoznanice**/; – **mesto preuspostave jezičkih zakona**, ili *prestabilisanog* načina umreženja svake nebeske pojave uopšte; – izvesno (u samoj “tečnosti” života) *prokradeno pismo*, kao vulkanskim *okom podzemaljskim* anticipiran efekt polutrenutnih ospoljavanja *mirne sveunutrašnjosti* Sunčeve, efekat koji vrhuni u spoznaji onog praznog prostora (“Ona je Eho, ... “rašljarski štap” za mesto (*Ort*) smisla, ...” /Derida: *Politike prijateljstva*) koji je *zvučno sabit* u *kristalu ugašene zvezde*. I to pismo je, kao duboko skrovito, paradoksalno izbacivano do u sam vrh turbulencije jednog svaki put drugačijeg – *slučajnog* susreta (između dvaju opoziciono-zrcalnih, ali pri tom a/simetrično izdetajlisanih sazvežđa – “Blizanaca”) – strategiranog upravo ovim izvorno estetičnim ne-odnosom.

“Označavajući odsutnost i razdvajanje, slovo živi kao aforizam. ... Postoji neka animalnost slova – koja poprima oblik želje, njenog nespokojsva i usamljenosti.”** (**Derida**: *Bela mitologija*).

Jer tek Preko-metafora*, kao **imperativ odstojanja**, izražava nužnost uzajamnog isključivanja bitka (kao u-sebi-omeđenog) i ništavila (kao *ničim moguće* omeđivog) što /svetlonosno, post-tragički/ rezultuje bačenošću pojedinačnog bića u ništavilo. I to najpre kao /unutarsferični, estetički/ čuvar granice među bivstvujućim fenomenima; te zatim i kao /iz harmonije sfera tek proizašli/ **prelomni zrak**, tj. znak ne-

mogućnosti da se nešto dozove u postojanje i mimo preliminarnog prolaska kroz test slepo-misaonog pogađanja u biti tuđinske, ali pretpojavno (“ukoso”) tu već ipak osvetljene teritorije – od strane nekog neznano-susednog, zrcalno odličenog entiteta (“dvojnika/blizanca”). A taj je **sveispitni znak** (up. urez krajnjeg dometa prvo-bačene Kocke; **pečat dolebdeo iz nigdine**, i to sve do sunčano-ponoćnog trona koji je upravo Lahesu, od svih Mojri, imenovao kao kadru za pružanje precizno-merne, nužne doze “prosejanja” svetlosti) ograničen perspektivom svoje prve viđenosti, koja unapred fiksira domet čak i njegovog vlastitog sebe-vidstva; – to jest, koja njegovu (božansko-animalnu) egzistenciju zaustavlja u daljem radu njene pred-samosvesne (povesno-svetske) želje.

*Kristalna osovina sfera, kao podzemno-izboravajuća, kružno-krstasta u svom poprečnom preseku strela, inicijator beskonačnosti same – ili obnavljajućeg tkanja posebnog poetskog izraza za svako međuzvezdano-sklopljeno prijateljstvo – nastala je usred raskola prasvetskog sna; tačnije, usled stečene refleksije o sebi njihovog nemoguće-ustrajnog u-kругu-putujućeg zajedništva, – koje otad traži za sebe **jedan apsolutno nov, mnogo prostranije osvetljen, svečaniji prostor**/. Ona je, dakle, nastala disperzijom Sfere, kao vid prskanja prstenovima-odveć-stešnjenog bogatstva nebo-paliteljskih dahova! I ona za svoju vršno-težišnu tačku ima sjajnu zelenu zvezdu penušaste među-zone uzajamno zamenjivih smerova noćidana; a ta je zona ujedno praoblik strategijske komunikacije: drevni vid odbrane u-bitu-estetične ideje granice – između (makar) dva zvezdana subjekta /ili, u ovom slučaju: krivudave teritorije nečijeg tek postajućeg pojedinstva/.*

A paralelno tome pak stoji: **jedan do kraja ne-prozirni kristal u-snu-bdijućeg pod-sna**, kao zvezda-pokretnica koja beži iza prestono-noćnih vratnica* /ujedno svetlo-zametak ponoći, u vidu nemog a žmigavog posmatrača, “okate biljke”* (H. Broh), one koja tek svojim rizomskim rastom zadobiva vasijsku razmeru: – kroz pomeren akcenat svoje mikrosvetlosne osovine!/. To je, dakle, kristalčić nove/ubrzane komunikacije, ili polutrenutni vid zamena jedne **uvek iste, estetički-odstojne** teritorije – od tu dugo zbiranih, **duboko zapletnih protiv-htenja Majki**; – odnosno: – to je u-snu-prvorodena Ideja o *putu komunicirajuće granice*, i to Ideja koja je *s onu stranu kule svog samozačeća* nužno još dalje pretumačivana: – prevođena iz usuda sopstvene zebnje, kao prve samoupaljene zvezde, u preduslov za /iz volje beskonačnog samoudaljavanja jednog Ja, proisteklo joj/ prerastanje – u *veliku (ničeansku) zvezdu*.

Ona je, dakle, *nadmerno vertikalna (istanjujući uvis putujuća) Ideja o apsolutnosti (još ne-samosvesne) novine*, i to one što se i uprkos jednoj “osrednjoj”, *horizontalno-mernoj* (sred usaglašeno ritmovanih sfera tačno-zaustavljanoj) žudnji *palog sveta* /jer: iz Sferinog jezgra zauvek otpada svet podmesečev/, probila – *kao sam demonski premašaj* – iz neosvetljenog zaleđa međuzvezdanog prostora.

Otud tek slede:

- 1) **Slika starog noćnog neba** (*privid sinhronijskog kosmosa*): – zlom okončano *Zlatno Doba*, gde je (pri njegovom kraju) vladala jedna odviše zatvorena elita: – ona što je skrivala dijahroniju “dahova” nebeskih tela – i to kao sam zakon vlastite smenjivosti; i koja je jela one “manje” (a u stvari, samo one *dalje, nadolazeće*) svetove. **To je, dakle, slika prvobitnog poretka ne samih duša, ne onakvih kakve su se one same međusobno preduklopile, nego njihovih skokovito-izlaznih, nadaleko produženih pokreta**: – to jest, njihovih **nadkrajnosnih učinaka** “lansiranih” /po želji Atlanta/ s dna one mreže što je postala tek putem sumiranja svih njihovih zvezdano stihijskih interakcija – a što je, *uporedo, učinak Vrtoglavice nečijeg na-Prestolu-poljuljanog Uma*, – to jest, pokreta lansiranih s dna one, *mastilom suza obojene*, zvezdane mreže/zenice Gorgonine/Neitine, koja ih sveskupa prevodi u trajno oslobođenje: upravo na taj način što ih izmešta na horizont izgradnje sveopšte neboplovne zaigranosti. Ali, to se zbiva tek na onoj krajnje-visinskoj tački “zamrzavanja” – *Atlantovoj planini ukosog podupiranja Sfere*, – gde dolazi do konačnog pribiranja-k-sebi /tj. žalnog sedimentiranja/ strele “mačjeg” *magnovenja*, te do otrgnuća od sledeće /”mačjoj” ne-ozbiljnosti tu zlo pripisivane/

kobi: da je **kockom pod-dubine** sveg svetskog beznada, jednom **bačenom-u-vis** (iz prekopirano-šahovske doline, kao mesta staro-nebeske neodlučnosti) predodređen svaki **dalji slučaj** sebe-oblikovanja (još ne-samosvesne, i upravo zato **zašiljene**) **visine ponoći**. Dakle, u pitanju je bila neophodnost otrgnuća sveg **novijeg** čovečanstva od zlog naloga **više instance**, iza koga **ne stoji (više) niko**, pa ni **pomahnitala sablast**, dakle, **od naloga za traženjem jednog jedinog jezika sveznanja, naloga koji uistinu nije nikad ni bio Majčin!** Jer ona – Gorgona, jeste umrla usled toga što je preotela, od **Vratara rečno-podzemnog ušća**, ono **nikome dato** pravo-na-pogled – na **sebe-zaključeno prostranstvo budućnosti**; – upravo stoga da bi na samu sebe preuzela, **i u posmrtnom stanju zaostavštine svog pisma tek svladala, rizik premašajnog stvaranja!** Dakle, neophodno je bilo otrgnuće čovečanstva od **nje-kao-sveznajuće**, okato zaostale u repu **zvezde-pisaljke**, dakle, od **nje** koja je umrla usled nepodnošenja **zlog prizora**: – **odsustva prostora za dalje pisanje!** Stoga je **slika starog noćnog neba** samo onakva slika koja je na Zemlji još u početku bila nedosledno protumačena – upravo po volji **njenog sopstvenog**, planski-odmerenog sebe-skrivanja.

- 2) A nasuprot njoj samoj kao pra/slici: **Slika novog noćnog neba** (*post-vihorskog haosmosa*) – kao **drugačije osunčana**, staro-eonska ideja o “sazvuku slobodnih bića”* (Helderlin); – konačno uspostavljena **hipersinhronija svetova**, gde je svaki pojedini **palitelj** unapred obavešten o ključnim zaokretima svog putujući-zračnog eha/signala, i to samo zarad njegove uvek još dalje i dalje podsticajnosti – za one **preko-brojne, nepoznate!** “Eliminirati sve što je пусто, mrtvo i površno”** (Delez) – to je cilj ove druge, **otrgle evolucije** /postale od poluvremene disolucije svesvođenja na stanje utopijsko/. Jer ono što je **u biti beživotno** tek treba da se, putem **lukavstva uma**, navede na dovršenje volje za vlastitim propadanjem, – i da se tako konačno unese u **silu ništenja**, te otud oslobodi jedan **dodatni** prostor: – **ev-topiju**: lančano odmotavajuću **volju-za-voljom** beskonačnog prekontekstualizovanja jednog **Ja**.

Umesto praeonske hijerarhije “nižeg” i “višeg”, koja je kanibalistički težila da ukine ovu sebi konstitutivnu **pra-razliku**, sad istupa princip jedne nove – zaista nesvodive – **razlike-u-ukrstu**: to je ništavilu premostna (*na svom putu* fragmentisana) Ideja: – Preko-metafora kao ishod rasvete prvog razloga za nastanak jaza unutar sebi-dovoljne kugle bitka. Jer, to je jedan uistinu nepremostiv raskorak: – između **onog preudaljeno samoživog**, koje taktički gaji iluziju sopstvene popustljivosti (up. zle tolerancije), i **onog “lepljivo” beživotnog** – koje se tek pri samom kraju nekog ciklusa, naselim reagovanjem na trik ove prve, **nužno odaje**, i tako prelazi u “glineni” materijal novog početka (eona).

Širok ponor nošen kroz maglena tkanja
gnevnim vetrom reči što kazao nije,
nebitak tom palom Čoveku od prije:
“Sećanje s vidika, šta je, o ti, do Tle?”
urla taj san; a glas čiji sjaj mre dotle,
prostor za igračku ima krik: “Svet ne zna!”
(**Malarme: Posmrtna beseda**)

Pitanje arbitrarnosti prvog pokreta jeste pitanje o tome: da li je on uopšte moguć pri sferi zvezdane hipersinhronije? Odnosno, postoji li ikakva **topologija pra/motiva?** Da, ukoliko je svedena na čvorište postupnog uvećanja snage sopstvenih ritmova, putem kojih se svud neprimetno širi – kao bela patuljasta zvezda (“suzna pahulja”).

Ono što bi imalo moć da se samim-sobom pokrene (*prolomi*), u prestabilisanoj (*osmočlanoj*) sferi **prestola**, a da pri tom još ostane neprimetno (poput *nemog zvuka* – koji je prokradeni *deveti član*), te da ne poremeti sveopštu (*kontrapunktsku*) ravnotežu, moralo bi u svom vlastitom poretku sadržavati izvesnu mini-simetriju: klicu buduće-protežne supersimetrije. /Jer: “Šta to može biti beskrajno mala tačka smisla?*” (**Benjamin**) ... učiniti da u prevodiočev sopstveni jezik pređe *način* na koji gleda original.*”

(Derida)/. Dakle, minisimetrija kao izvesno pred-znanje o /daljinom smanjenome/ smislu preuspostave opšte /tek aproksimativne/ simetrije, to jest, one što je prema oblasti *od-izvan-granice* uvek podjednako (“*bespristrasno*”) distancirana – “obrubljujući je”. Dakle, reč je o smislu koji periodično koči i iznova pokreće svaki svoj sistem.

To je, dakle, onaj nemoguće-prajedini, sprežni pokret Jastva i njegove Senke, dakle Jastva nepomirenog sa Daljinom – iz koje, umesto slike-njega-samog (“okate barke”, odaslate-u-Noć), ono dobija vlastitu olupinu predodređenu “za let samoobnavljanja kroz igru zvezdane prašine”. Ili je to pokret sadejstva između Snevača i poslednjeg efekta njegovog sna; sna koji, iako veći od njega – tj. kako od Snevača tako i od *a priori* mu umrežene pro-iz-volje – njega tu ne dokida; nego ga, po jednoj nepoznatoj (daljinskoj) logici situira u sopstveni (već bezbrojno razlomljen, raz-vakumiran) su-prostor – plutajuću protiv-sliku svoje **osnovno presečne** (“znajuće”) pra/slike, **istrgnute*** (poput sveže ispisanog lista) iz njegove knjiške kompaktnosti: – dvosmerno funkcionišuća *kopča osmočlanog prstena* Anankinog. I ta **kopča** – kao nemo-glasovna, sred obrtnog toka zakočena, mikrokristalna osovina Sfere – što je ujedno instrument muzikalnog suđenja *kćeri Anankine, Lahese, preko-okeanske* ptice “sa okom zvezde što se žalobno kruni u sopstveno-svetlosni rep”, – jeste tu onaj beskrajno diskretni (odmereno svetlosni) upliv volje velikog ne-entiteta (duha posmrtno budućnosti) u podzemni rad već smrznutog brikolaža (“naš žrtvovalački i pepelni zamak, teški grob bez lepe ptice,”** /Mallarmé), složenog od krhotina s *ognja* jedne *neponovljive* prošlosti – koja je upravo htela to: **da se ne ponovi** – sve dok se ne obelodani zločin počinjen nad *sagledavaocem* njene ispražnjeno vremenite, odnosno, prazno-prostorne mogućnosti.

„Nema metafore koja ne bi morala biti izražena opet samo metaforom – nalazi li se neposrednost na početku ili na kraju niza metafora?“* (**Herman Broh: Raspad vrednosti**)

„I evo druge metafore, metafore koja se više ne tiče beskrajnog pravolinijskog protezanja nego uvećavanja pripajanjem, prema isprekidanim redovima fragmenata.“** (**Žak Derida: Kule Vavilonske**)

Pratekst kao pokretni mozaik tragova Anankinog iščeznuća, u međuprostorima svojih još-neprotumačenih, hologramskih “sličica” /mikrosistema označitelja/ sadržavaše i krhotine “sličica” – ostatak ključne “sličice” koja je u sebi sadržavala inicijelnu šifru, ili, tajno-redoslednu kombinaciju: dakle, ono što bi iznelo na videlo vrelo previranja samih “sličica”, kao i prarazlog /prazvučni motiv/ postanka njihove zaigrano-klizave konstelacije. Jer, svaka krhotina raspadnute ključne “sličice” stvara na samoj sebi iznijansirani problesak cele te “sličice”, onda kada lebdi i komeša se u roju sa svim ostalim neizbrojivim krhotinama iste: to je bezbrojno ključanje uzvodne spirale praznačenja kao sve-ništećeg, “podzemnog” smisla same nonsens-poruke. A kako je efekat tog ključanja ono što je *po-sebi-najvidljivije*, odnosno ono što je istureno u prvi plan procepno-ekranske beline brikolaža, predstavljajući se kao samo slučajno ispisan ili sasvim improvizovana poruka, ono i dalje ostaje nevidljivo, tj. *skriveno u svoju prekomernu vidljivost***. Dakle, zbrisano polje teksta kao lažni ili sebe-nedosegli početak rada tumačeovog. Jer, pri tom, smisao ove beznačenjske poruke jeste refleksija izvora same moći pisateljstva/označiteljstva, čiji se jednom ispisan efekat uvek pokazuje kao različit od svog porekla (tj. *vrela* koje traži igiturovsku *ludost bacanja kocke*). Tako ta ista poruka postaje punosmislena samo kada se iščitava “skokovito unazad”, tj. polu-kosim, “ironijskim”, obratno-ritmovanim smerom, – odnosno, onda kada se sa vrhunca protiv-zrcalno zadobivene samosvesti iščezlog joj Praoznačitelja/Ananke, **surva unazad** do u poreklo volje za njegovom samoniklom pojavom.

* * *

Volja za postajanjem-sobom jednog pojedinstvenog bića može se ispoljiti isključivo u domenu onog što je (prividno) indeterminisno, – i to tako što pre “pogotka” mesta i trena sopstvene samonikle pojave, ono “pogađa” prostorno-vremenski kontekst sopstvenog apsolutno neizvesnog drugo-bića, *blizanca*. Samo ono biće koje je kadro da *samim sobom* iznese takvu predstavu jeste biće koje postaje sopstvenim kosmosom – i to u čistoj otvorenosti vlastite prepunine za susret sa svakim novopostalim entitetom, odnosno, u modusu sopstvene preuklopljenosti u zajednički kosmotekstualni osnov rasta “beskrajno složene katedrale pojma”* (Niče) – koja je kaos-mos. Pri tom, iako u ovome postoji izvestan obrazac samo-postajanja i preko-sebe-stvaranja, kao i struktura odnošenja *većeg* spram *manjeg*, tj. dela spram celine, ipak ne postoji nešto kao hijerarhija *nižeg* i *višeg* u kojoj bi manje/deo bilo na bilo koji način podređeno većem/celini, nego upravo obratno: **samo onakva struktura u kojoj se glorifikuje *ono manje*, tačnije, u kojoj se odvija rast celine kroza manje/deo: – rast “prema unutra”, ili “podzemno” podržavanje *trajno-istog odstojanja dela spram celine* – kao osnov oblikovanja njegovog nezavisnog podkonteksta.** Otud nije postojala razlika između *dobra* i *zla* u mikrorealnom kaosmosu (*jezičju majke*). I to sve stoga jer je svako samopostajuće *biće* bilo tek samo drugačije aspektovana slika *bitka* – bez mogućnosti iskoraka u prostor *njegove slike* (up. u anti-prostor ozbiljavanja *prazne skupnosti*); – u prostor onog nepoznatog kao *strahotnog*.

Međutim, bića su se (jedna u odnosu na druga, ne i u odnosu na neku višu instancu) pojavljivala “pre” i “posle”, odnosno, u jednom sasvim određenom redosledu; – onom koji nije opazljiv iz vizure *već-postalog*, nego isključivo *još-nepostalog*; – koje (budući sabito do u stanje nemog sagledavanja apsolutne nemogućnosti svoje uspostave, u kontekstu širem od u-krugu-putujuće utvrde sopstva) traži jednu beskrajno maloverovatnu putanju svog ospoljenja. **Jer paradoks je u tome da su se upravo ona bića koja su pokazivala najviši stepen kadrosti za napor postajanja – ili, za izdržavanje napeto-statičkog stanja nulto-saznajnog obasjavanja prostora sopstvene drugosti – poslednja izranjala na ravan vlastite ubeleženosti; dok su upravo one volje-za-postajanjem koje behu bez ove pred-refleksivne suzdržke, među prvima izranjale u dato umreženje – ali bez moći da bez oslanjanja na one druge, već ispoljene, samim-sobom postajuće, održe to jednom postignuto stanje čiste “uzvodnosti”.** Jer to nipošto nije značilo to da je želja za postojanjem kod ovih “zakasnelih” bila manja, nego **upravo obrnuto:** – kod onih prvih, odsustvo moći suzdržke ili pak refleksivne distancije u odnosu na “zov s visina” (poziv s platforme budućnosti – za pridolaženjem svih bića na ravan beskonačnog postajanja, *radi ustalasavanja zemaljskog horizonta*) beše sebe-neozbiljiva težnja samog nebića da dosegne stanje *unesenosti u Ništa* – kako bi, navodno, u njemu iznašlo svoj *početak*; dok, nasuprot tome, moć suzdržke beše izraz retroaktivno stečene distancije jednog pojedinstvenog bića u odnosu na zbirno ishodištnu nad-distanciju bezdano-u-sebi-sagledavajuće kugle *bitka*, koja na njega imaše magnetno-privlačno dejstvo /jer sam bitak je tek prazan skup pojedinačno otpuštenih *dahova slutnji* – dakle, ono apsolutno nam nepoznato/. A kada bi “čisto” biće odmah ispoljilo moć pogađanja prostora sopstvenog sapostojanja sa svojom nepoznatom paralelom, i time – putem razbijanja pra-sa-zvuka na “zov” i “eho” – uporedo prizvalo u postojanje i sebe i svoju željenu drugost/paralelu, ono bi tada i obavezalo tu svoju drugost na ispoljenje u datom kontekstu! i time bi je sputalo u zračno-korenitom pokušaju *samo-sebe-stvaranja* – jer ta drugost donosi sliku jednog *mogućeg a neuvrštenog sveta <1>*. Zapravo, time bi “čisto” biće uputilo svoje protiv-biće na mesto *preuranjenog* ozbiljivanja njegove protiv-ideje, umesto na ono još nenađeno mesto i vreme – gde se jedino i zbiva sva kušnja. A time bi to drugo-biće palo iz stanja opčinjenosti mogućim/budućim, u stanje hipnotisanosti pred-metnim, *ovde-prisutnim*. Tačnije, time bi se to još neviđeno mesto-i-vreme već u izračenu svojeg nemogućeg smisla zagušilo – izgonilo u (Hermesovom omčom zahvačenu a onda i “zaključanu”) prazninu, što pronosi “staklasti dah davnine”.

Otud imamo paradoks da se u prvobitno-simboličkoj lestvici božanskih pojedinstava ono više prikazuje kao ono niže, i obratno, niže kao više. I to zato jer se odstojanje “čistog” bića, spram mogućnosti njegovog zauzimanja mesta na vrhu pra-date lestvice vrednosti, od strane nebića tumači kao *gest slabosti*. Iz tog osnova nebiće lažju (– pra-slikom koja je nasilno izvedena iz pra-konteksta, i to upravo u trenutku “estetičkog” zastajanja nečijeg dah-svetlonosnog postajanja –) prelazi u biće. Zapravo,

ispražnjena mesta unutar strukture saobraćanja samopostajućih bića tu bivaju popunjena tek polupostalim ne/bićem /prividno ne/uvremenjenim – subjektom svemoći/, – odnosno bivaju hibernisana posred nedovršenog procesa svojih postajanja-bivstvjućima, prelazeći u hijerahiju moći/zla. Jer nemo-zračna mesta u *strukтури jedno-drugo-postajanja*, što neopažljivo plutahu sred mikroprostornog haosa – mesta na koja su pridolazila bića u svetlu rasvete sopstvene neotuđive pojedinostvenosti – zadržavala su samo utopističke pečate pogotka ono-stranog mesta mogućnosti njihovog drugo-bića; to jest, zadržavala su samo tragove trajnog iščezavanja datih bića, kroz zrcalno prelomljenu svetlost njihovog dvostruko-interaktivnog pogotka: – pogotka mesta tek čekane im pojave vlastitom biću srazmernog, a/simetričnog Drugog – koji je zapravo pogodak u vazduhu, od strane jednog Jastva, upravo onog objekta-u-letu koji je i njemu samom krenuo u susret, *zarad obostranog im poništenja*. A to izračenje nemog smisla iz razlomljenog pečata nadnesusretljivosti dveju paralela (kao takvo dogođeno u prostoru zrcala, koji je bez “stvarnih” koordinata), predstavljalo je upravo onu **traženu nepoznanicu** što je kao nultodimenzionalna zbilja bila izražena već u dvodimenzionalnoj zbilji: neprotumačena metaforička slika polutrenutne odsutnosti jednog jastva, kao implikacija na zlo zamene jednog dugo-razvojnog entiteta njegovom u ono-stranome datom protiv-slikom, što *u vidu dvojnog ključa njegovog samopretumačivanja* neusmereno pluta u beskrajnom eteru; – dok je, **s druge strane**, ničim posredovano, prosto prisustvo nebića /kao polu-postalog entiteta koji ukočeno lebdi na granici bitka i ništavila/ bilo tek jednodimenzionalna u-sebe-zatvorena zbilja, polu-izražena u trodimenzionalnoj slici, i time već nasilno otuđena od svoje “ćutljive” suštine. Tako je nebiće zauzimalo više prostora sopstvenog upisivanja na brikolažnom ekranu drevnog kosmosa nego biće – koje se čitavom svojom prikrivenom multidimenzionalnošću ispisivalo na drugoj, još neosvetljenoj strani toga ekrana – sa 80% učešća; /na eksponiranoj strani, pak, biće se ispisivalo samo sa 20%, dajući nameran privid male verovatnoće sopstvenog postojanja – koje je tu svedeno na mikrorealni haosmos). Tek izvrnuto-posuvraćena slika ove hijerarhije “prividno ukradene moći bića”, davala je sliku puta za mogući iskorak iz njenog odmamljivog polu-sna, kao *potajne more*.

Ali, ko je tu bio *inicijator zla*, odnosno prvi zlo-tumač gesta odricanja pra-bića od mogućnosti trajnog vezivanja-za-sebe svoje **protiv-slike**, kao jedinog nosača fluidne predstave o sopstvenom drugo-biću /tj. *dvojniku duše*, koji jedini baca svetlost rasvete na *dušino napušteno stanište*, a koga *njena* protiv-slika – nosilac *dovršenog* znanja o *odstojnoj* meri među staništima – uslovljava u daljem razvoju, te ovaj **bez nje-kao-otpuštene nikad ne doseže do samosvesti!** ? Ko je tu *to* bio, s obzirom da bit zla /ili: zlo jednog dovršenog bitka/ ne potiče iz Ničega, nego upravo iz Anankom pred-metnute Ideje anti-bitka /koja je iz *sferine napukline* izronela *sila ništenja*/ ? Dakle, tek iz onoga što bi sapripadalo uz sam bitak (*kuglu sveobuhvatnog*) – upravo kao prostor njegove još-nezadobivene samosvesti (*kuglin šiljak*)? Jer, Ananke, kao odsutni subjekt *tek zadobivajućeg* oblika jedne beskrajno ne/prozirnosne samosvesti, *uporedo* je uz ideju bitka stvorila i ideju anti-bitka (tj. ideju o *svetlo-prelomljenom*, duboko perspektivnom zrcalu – instrumentu *sveiznovnog* stvaranja!), ali tako da **ovu drugu** nije ni pustila u ozbiljenje – odbacivši je već na ravni svoje samopreispitane mogućnosti. Jer, to *anti* se pojavilo kao *otpali suvišak kruga u-sebi-sudarne svetlosti*, neprava drugost samosagledavajućem bitku; dakle, kao himera; te kao pala ideja o dovršenoj mudrosti *Neispoljenog oca*, koji bi mogao postati ispoljen tek u ulozi *Poslednjeg suca*, – ne saučestvujući pri tom u drami zemaljskih zbivanja; – te kao pala ideja o onakvom svejedinstvenom zdanju (– višesmernog –) postajanja, koje bi se gradilo nad tuđom iznuđenom žrtvom, tj. na temelju gesta (navodne) plemenitosti jedne samocentrično usidrene ličnosti kosmosa, *Sina-posrednika*, – koji se zapravo samo po neumoljivoj naredbi, ne i po ličnoj slobodi, tu (nasilno) prineo na žrtvu. A da bi se zakoni prirode/nužnosti i ljudstva/slobode uopšte ujedinili u srebrno-vrludavoj tački zlatnog preseka, beše neophodno potpuno obezličjenje zakona kao takvog; njegovo stupanje u dejstvo “iz samog sebe” – u modusu apsolutnog pounutrenja u sebe vasselenskog iskustva sopstvene ograničenosti. Jer, čim iza zakona prirode ili morala stupi određena ličnost, ovaj prelazi u sopstvenu suprotnost (– razlog nestajanja Anankinog sa *sobom prasmišljenog prestola*, koji tad postaje *krilatim drugo-bićem* njenog sopstvenog uma: – svetlonosnim androgenom, Kalistom). Tek razrešavanjem sebe od svakog mogućeg gospodara, jednom postali moralni imperativ vrši regresiju do stanja apsolutne relativnosti, u kome konačno rasklapa težište svoje

samopomerljive ravnoteže: – neutralu apsolutnog a beskrajno fleksibilnog – sveprotežnog (a ne više lokalnog) zakona pravednosti! Dakle, “*lahor i more u izrekama našim i u rađanju zakona naših*”*/*Sen-Džon Pers/*, umesto raz-umom fiksirane tačke tek samo aproksimativnog pogađanja jezgra nekog – “noćno-prodisavajućeg” – zakona. Ali to još uvek ne isključuje rad tumača nekog zakona, jer on staje *ispred* a ne *iza* nekog zakona. A i to biva samo utoliko što sam zakon smenjuje njegovog u-vremenu-egzistirajućeg tumača, ne i obrnuto:

Zakon i vreme,
rođeni odelito,
potirući se uzajamno i rađajući se uvek iznova,
ogledajući se uzajamno i samo tako sagledivi,
nizovi slika i protiv-slika
obuhvatajući vreme, obuhvatajući pra-sliku,
nikad ne shvatajući nijedno potpuno pa ipak
postajući sve bezvremenije i bezvremenije,
dok se u poslednjem odjeku njihovog sazvučja,
dok se u jednom poslednjem simbolu
simbol smrti ne spoji sa simbolom života,
slikovita stvarnost duše,
njeno prebivalište, njeno bezvremeno *sada* i stoga
u njoj ostvareni zakon,
njena nužnost.
(Herman Broh: *Vergilijeva smrt*)

* * *

Samosvest a priori nemogućeg (prajedinog) subjekta (moći sebe-vidstva u apsolutnoj budućnosti) jeste vid pred-suočenja sa vlastitim bezizlazom Proročice (Žar-Ptice) – koja samu sebe tek u krajnjoj osami izgnanstva spoznaje /dakle, samosvest kao nešto što je osuđeno da se večito razvija kroz lavirint višesmernog vremena/. A taj tok Njene svesti se na kraju **ipak uprostoruje** postajući (ne-sećanjem ponovljeni jer višesmerjem razuđeni) *zapis* (niotkoga do li pogledom Proročice pređenog) *puta*.

Tek taj multiprostorni zapis – *geometrijsko mesto, prizma putujuće sfere* – kome se žrtvuje svo Proročicino (odbrojano) vreme, poslednji je učinak (*za-broj-raskolnog*) računa Njenog *nebeskog vretena*; onaj koji (*kao beskonačno ozvezdavajući*) jedini može da određuje ritam udaljenih sazvežđa: stoga jer meri (preduviđa) zastoje neophodne za njihov nedosanjano skupni, nebo-pisalački proces.

Time se, međutim, u potpunosti izokreće i relativizuje staro-eonska hijerarhija nebo-paliteljskih dahova: jer Anankom (*sveobuhvatnom pticom*) dati ritmovi sfera, tek su serijali poziva na zbirnu (u-sebi-suprotstavljenu) samobitnost svesredišnjeg razlučiteljskog plamena; /jer ti ritmovi su najpre samo *Njen prevremeni izum*, zlatokrilo Dete, Eros-kao-Fanes, koji je Olujni omotač bezvremene Sfere/; dok su, pri tom, njihovi zastoji ne drugo do smelo najavljujivani odazivi nadalekih sazvežđa na Anankin nemušti zov (tj. na polu-obrt *Njenog vretena* oko svoje *tišinske* ose; up. „merilo visine je dubina klanjanja”*/Cvetajeva); dakle, upravo onakvi odazivi koji – u odnosu na zvezdani predračun Nje same, kao kroz-more-zla isplovele Žar-Ptice – mogu biti ujedno i *ispod-brojni* (*prosvetljeno manjinski*) i *preko-brojni* (*neprosvetljeno većinski*). A upravo tamo gde su se pojavljivali oni *preko-brojni* stvarahu se **zvezdana čvorišta**, koja se uzajamnim gušenjima /usled ne-pristigle im pomoći *s vatre sveg razlučiteljstva*/ samoeliminisaše – do u *mesto opšteg usisavanja*. A to je mesto gde behu najpre svi zajedno usisani a potom i selektivno vraćani /u svoju drugačije akcentualnu zabeleženost/ novoprimitljenim pečatom vlastitog porekla /koje je u *draguljnom oku* samožrtvene Žar-Ptice/. Zato u obnovljenom pra/zapisu ostajahu samo *ispod-brojni* – ali, kao nenadano obogaćeni za beskonačno im otkrivajuće prisustvo u-sebe-preobraženih *preko-brojnih*. I to sve **zarad potrebe skraćanja**, u vlastitom beskrajno sa-sobom-nepomirenom umu, puta Boginje Tkanja do Njene zvezdano-kolopletne krune /up., do oblika beskonačno joj kružne samosvesti/.

Ali se sve to zbiva samo virtuelno, na nivou Anankinog strateškog predračuna, koji nema nikakve veze sa trenutnim stanjem u-bitu-skokovitog razvoja Razlučitelja (*kričuće guske osvita*). Jer ovaj Drugi (za razliku od Ananke, kao pred-vremene) sve vreme podržavaše plamove onih “svetlo-učvorištenih” – tako da ovi tinjajući bacahu tamno svetlo (tačnije, ono skriveno ključno značenje iza *mrtvih slova*) na vlastite upetljano-granične ulaze/izlaze. I to tako da bit njihovih saodnosa postaje grabež usled fascinacije slikom puta-do-samoaktualizacije /iz zagubljene tačke samopočetka/ jednog daleko-budućeg entiteta: duha finalne uzročnosti; i to slikom kojom bi – kao nepravo prisvojenom – bio skraćen put ne samo do njegove već i do bilo čije samoaktualizacije! A to je jedan unapred izgubljen grabež, dogođen usled toga jer ovi ne-elitni duhovi/plamovi više ne razlikovahu (usled prejake im opčinjenosti) virtuelnu (majčinu) od aktualne (kćerine) zbilje; tj. zamenjivahu prvu za drugu (iako ona to uistinu kratko-trajno i beše, kao zbilja same sinopse, ali budući kao takva direktno dostupna samo za one elitne duhove/plamove koji imaju moć “nultog prisećanja”); – dakle, sve stoga jer se ova prva (tajno-razložno) predstavila da je (odmah za sve) aktualna, da bi izmamila u vidljivost stepen njihove (za *sebe samu* beskrajno neželjene) zavisnosti spram *sebe*; – tj. da bi na taj način *sebe* unapred od toga distancirala, izbegla kontinuelno-vremenski put svoje samospoznaje (koji bi nužno bio kanibalistički) te postigla **diskontinuelni put** – koji sumarni učinak Njenog jednom (u snu) postignutog samosaznanja (praćen zatim Njenom virtuelnom katastrofom) čini pristupačnim na jedan sasvim drugačiji način /od onog staro-hijerarhijskog koji je određivao kao mesto apsolutnog znanja, – a s kojeg ona voljom samorasejavanja prerastaše u-većiti-put u nepoznato, put unazadnog otelotvorenja vlastite joj jednom odrekle imenovanosti/.

Pravovremeno žrtvovanje jednog lokalno-apsolutnog znanja, od strane virtuelno pra-samostvorenog entiteta, izbrisalo je razliku već u startnoj mogućnosti njegovog postojanja-sobom: – razliku između njega samog i himeričkim (praznim jer bitno neustupivim) Prestolom sapripadne mu elite duhova, s jedne strane; i onih duhova obeleženih mrljom pomame za “tuđim blagom” (ili, za postajanjem “subjektom-izvan-sebe” koji je sablast s slike samožrtvovanog iščezlog), s druge strane. Ali namesto svega toga sad isplivava razlika između tog virtuelno pra-samostvorenog entiteta i njegovog za-krug-svejedinstva preširokog znanja – koje zahteva *jedan dodatni* prostor, za pojavu Razlučitelja (*trećeg*, od Žar-Ptice davno osamostaljenog, više punktualnog nego sanjarskog* *sve-sve-oka*). I to onog Razlučitelja (Gakuše) koji, sred vreve (NJome predskazanih) svetova, jedini može da prepozna zrak ponikao iz praznine /upor. *svetle komore*, prednje-čione šupljine NJenog uma/. A to je onaj zrak/mlaz koji poput udara zvona najavljuje mesto/zdanje jednog (dotad nemogućeg) susreta: između Proročice i Razlučitelja; mesto u kome se nigdinski pra-subjekt (žalno u sebe svinut pogled Proročice) susreće (u samom trenutku svog nestanka) sa vlastitim prakonstitutivnim objektom (tamnom okular-komoram sopstvenog oka) – koga *prvog* prevodi u sobom budno sanjani, za pravreme nemoguć subjekt: – u daljem zastakljeno oko Žar-Ptice; – u *svetlu komoru* – **mesto pre-uspostave zvezdane hipersinhronije**; – u saznavaoa jednog mnogo šireg konteksta zvezdanog susretanja u kome se, iako ustreptalo-prepunom, **nikad ništa ne sudara**.

„...tekst čutljivog univerzuma ... koji podseća na najodlučniji, najočigledniji i najneprocenjiviji uspeh ljudi, na ispunjenje njihovih predviđanja, – ... i koji gnječi tog zverskog svedoka, tog oštromnog posmatrača, u nekorisnosti tog trijumfa...” *

(Valeri, u razgovoru sa Malarmeom)

Jer Žar-Ptica (zlopogledna Mojra) jeste ta koja **pod pravilnim** (s dna Vulkana svetlo-odbijenim) **uglom** – sve do u neslućene visine, gde joj se žrtvuje jasnovidost – baca užarenu Kocku; meteorski kamen iz dubine oka nekad-sveznajuće Majke Titana. Ta jasnovidost joj se, međutim, vraća – onda kada uspe da (apsolutno) uprostore svoju (bolno pokušanu) *misao o beskonačnosti*: jedini način da ta (u bitu žalopevna) beskonačnost (što se osipa u ornament) bude (shodno najvišoj žudnji Mojrinoj) tačno opažena/premerena a da pri tom (kao ne-zaustavljiva) ne bude dokinuta. Dakle, bol – rez u tkivu nekad sveživotnog *jezikoslovlja majki* – kao glavni instrument dostizanja više jasnosti.

* * *

<<Sve fotografije sveta sačinjavale su Lavirint. Znao sam da u središtu tog Lavirinta neću naći ništa drugo do tu jedinu fotografiju, izvršavajući Ničeovu reč: "Čovek lavirita ne traži nikad istinu, nego samo svoju Arijadnu." Fotografija iz Zimske bašte bila je moja Arijadna, ne time što bi mi pomogla da otkrijem nešto skriveno (čudovište ili blago), već zato što bi mi ona kazala od čega je sačinjena ta nit koja me vuče prema Fotografiji. (...)

...ali moja patnja dolazi iz *onog ko je ona bila*; ... Mogao sam reći, kao prustovski Narator na smrt njegove bake: "Nije mi bilo stalo samo da patim, nego i da poštujem osobenost svoje patnje"; jer je ta osobenost bila odraz onog što je u njoj bilo potpuno nesvodivo, a baš zato izgubljeno jednom zauvek.>>

(**Rolan Bart**: *Svetla komora*)

Hipersvetlo liče mačje-očnog ekrana haosa (plus "tamna zenica" posred svetlometnog nebo-okeana bitisanja), jeste ono izvan svega plutajuće pra-mesto, izraz nemogućnosti simultanog doziva nadaleko predviđenih stvari u njihovo sinhrono prisustvo, – dakle, jedno povlašćeno mesto ("kristal sna") gde se "prozirnost spuštala u prozirnost, a da je pri tom ipak zadržavala sopstvenu bit,"* (H. Broh); – dakle, mesto koje je podržavano *raskrstno-nebeskom osom (zvezdom sipko-ornamentalnog sebe-pamćenja)*, kao **polugom pre-tumačivanja** tiho urezne poruke ništavila. Jer, njena je postojana ravnoteža tek efekat "negativnog dobra", ili one **pozadinske oblasti sveg "noćnog" vidilaštva koja je novoispisana "okatom pisaljkom"** – i to onom što "mačje" obasjava prostor krajnje konsekvencije *levog puta* samorefleksije Mojrinog (stamenog, jer trofaznog) *Ja*. A to je ono što je – budući da u sebi nosi dinamiku kaleidoskopa – nepodložno prvostepenoj apstrakciji (izmičuće trodimenzionalnoj stvarnosti), ali je uz to vremenom podložno onakvoj hipergeneralizaciji pri kojoj se gubi svetlost ("mačjeg") mikrorazlikovanja "prostornih pregrada" unutar same te *sobom stvarane slike*, to jest, *tačan zbroj* svih "grobno"*** naslaganih senki/tmina, koje su ovaplotnja prostranstva "od iza" viđenog bića/stvari; te se gubi razlika između samog tog bića i njegove okom zadržane slike (tačnije: *protiv-slike* kao *zračnog utiska*), – slike koja nastavlja dalje da slobodno lebdi i zrcali se u Ničemu, koje je i samo pred-metnuto iz nekog prvo-bitnog jer voljno iščezlog *Ja* (Anankinog/Dikeinog). Jer to je upravo Jastvenost prvorodene Ideje (*zamisliteljke vasseljene, projektantkinje svetova*) koja teži da zadobije svest o svim Idejinim pododeljcima*, /up. "tamnim čoškovima" *NJenog* sopstvenog lika; up. Sferinim savijucima, iz kojih je sazdana/istrgnuta *NJena bit*/, te i time da od zaključano-sveobuhvatnog pra/objekta postane razučeno-svetujuć post/subjekt: – **anonoimni duh uzvodnih pokreta**; – dok je **bezdano naličje ekrana** (očna komora), koje sadrži tačke buduće-pojavnog zla /tj. one koje čine topografiju još neoslobođenih svetlosnih reakcija na zlo, ili takozv. *mrtvih slova zakonika* – učinaka *Lete*/, zapravo, **vrelo pojave tumača**: – onog koji ne meri ono ispisano na datom mu ekranu, nego samo onaj **lepezasto-složen ugao** odgovaranja *za-obrt-neophodnom raskoraku* ličja i naličja; – te koji suočava uzrok/ličje sa njenom daleko-efektivnom posledicom/naličjem. Jer, naličje tog (*nepoznatom rukom* – *usred haosa* – *postavljenog*) ekrana, jeste potez "mačjeg" urezivanja one tačno predodređene mreže stresova kroz koju (još uvek nepokretan) duh nigdine (mrtve prirode) želi/mora proći da bi tek zadobio svest "o samom sebi", – i to "sebi" kao onom upravo nemogućem, za svaki subjekt saznanja isklizavajućem! Ono je ona *dotatna, prikriveno-prestupna dimenzija prostora koja usisava u sebe svo prošlo i sadašnje vreme* – *da bi ih skupa izmetnula u nad-daleku budućnost*. Ono je čvorni oblik "pozitivnog zla" – kao jedna **duboko povučena ličnost**: – *lice iza vela, okrenuto k severoistočnom nebu, što na vrhu ledničke planine (up. kristalu ugašene zvezde) drži razboj razmršenja preloma prvo-odaslate svetlosti*, i to one koja beše uopšte odaslata radi večno sebe-osvedočujuće smrti *nje same* kao Sirijusa (Meduze); – *te upredo tome*, radi darivanja/recikliranja jednog apsolutno novog duha vremena, kao *krajnje odrednice* za nečije buduće-zemaljsko rođenje /u ovom slučaju upravo onog koji je prvobitnom greškom pao u *duh mrtve prirode, oko podzemaljsko*, te se stoga u pravremenima nije nikad zbiljski otelotvorio – samo je bio "eterom najavljivian" kroz brojne žalobne pesme/. Stoga, ta bezdana sveunutrašnjost "mačjeg oka" imaše štastvo kakvo je podložno percipiranju samo svojih odblesaka, i koja – ukoliko se na silu ("od spolja") osvetli – daje tek samo aproksimativnu sliku kretanja nekog sobom i dalje skritog entiteta.

„Fotografija upućuje ne na predmet, nego na vreme.”* /Rolan Bart: *Svetla Komora*

Samosvestan zloduh biljke, kao spiralno isploveo iz *svetlosno-izuvijane sfere*, tačnije, *bestrasnog središta svetskog uma*, jeste posledica *pre-bolnog žrtvovanja apsolutne subjektivnosti (rendgenskog pogleda Mnemozinog)*; posledica *zamiranja glasa podvodno-sveobuhvatne biljke-svetiljke* – Nimfe Eho. A on je – kroz previruće mnoštvo sprežnih sapostajanja – konačno javljen Postajući bog, ili “cvetno” uskrslu Narcis, dakle, onaj čiji je vrhunski izum osuda čovečanstva na muziku večno-nedostižnog cilja lutalaštva. I to isključivo radi mogućnosti beskrajnog doispisivanja lika svake novopostale individue na “ravnodušnom” Mesečevom zrcalu. Jer samo takav jedan duh kao što je Narcisov, ima “biljno” čulo osetljivosti na tuđu granicu; te stoga nikada neće pristati da proguta pojavno mnoštvo da bi se uspostavio kao bog-naspram-sveta, kao apsolut-tiranin: – *isušitelj majčinog vrela*. Umesto da završi u nekom homogenom “objektu” (uvek isto-žalopevnom snu – o svetu-kao-fluidu, koji na kraju prelazi u apstraktnu krivulju jedne dugo razvojne, raskrstno-svetske samosvesti, te koji se – kao “u-snu-san” <2> – završava bezmalo grkim *nalogom-za-buđenjem*), ova polu-kružna sila androgenije “cvetno” uskrsavajućeg Narcisa ne posuvraća se tad u svoje vrelo /opojnu čašku lirizma samog/; ona se, nasuprot tome, razuđuje u Lepezu predložaka o tome **šta bi bila stvarnost njene prepreke**.

„Bezizlazno stvarna Jedinost – to je ono čega sam Ja deo da bih bio Ja.” /M. Bahtin: *Ka filozofiji postupka*/

U-sebi-izmenjiva Dike-Adikeja (koja je, poput Narcisa, *odbeglo samosvestan zloduh biljke*) tu neprestano vraća, u početno stanje, svojim izvrnutim ogledalom stalno obezličavan lik – sliku neposvojivosti prirodne sile! Ali *ona* time ipak ne uskraćuje nulti izbor svom potencijalnom drugo-biću, što otelotvoruje sam zakon rasta i stvaranja, Dajmonu Erosu; kao ni svem onome još-ne-pojavljenome: – bezbrojnom mnoštvu samopostajućih pojedinštava. Jer, *ona*, tek usled osvrtnog pogleda u *utrobu bezdane joj mogućnosti*, tu samo predeterminisaše krajnju zbirnu konsekvenciju iz tuđih, nulto-izolaciono učinjenih samoizbora. A nulti izbor iz stanja pra-samoće onog jednog bića koje je upravo podmetnutom greškom (to jest, zavedenošću efektom s *belog ekrana-unutar-zakonika*) nužno pridošlo kao prvo, najviše biće, bilo bi upravo potajno opredeljenje za anti-bitak (nadesamerljiv omotač *sfere*) umesto za bitak (*njenu* neizmerno zrcaleću nutrinu). Zapravo, to bi bilo onakvo biće koje bi (upravo suprotno od Narcisa) težilo da zarobi ukupan potencijal sopstvenog drugo-bića, premda nije kadro ni da prepozna njegovu sliku/otisak među slikama/otiscima ostalih bića; te koje bi otud nužno težilo da prisvoji sliku (otisak) putanje negentropijskog rasta sveg života kroz prostor i vreme: tajnu “fotografiju” prelaženja bitka u ništavilo, i obratno ništavila u bitak, – da bi na kraju i dobilo tu sliku /prolaznog/ života umesto samog života /kao-prolaza/, ne/zarobivog u ram iste slike; te da bi na kraju i “upalo” u tu sliku koja bi ga razapela sopstvenim prelomom! **Dakle, tek bi to bio onaj traženi inicijator zla**, – čuvar “fotografije” prakolektivne, odnosno, *ne-vlastite* mu uspomene.

I **taj neko** je našao smrt u *raskrstno-svetskom ogledalu* samo usled toga što je ono, umesto slike ustoličenja *njega* samog – *njemu* nenadano – odrazilo *bezbrojne (za-njega-smenjujuće)* svetove. I kada ga je to ogledalo *ramom* najzad razapelo postao je: ulomkom stakla njegovog preloma, trn u oku okretanja *svetova* – te brodolomna rana posred proročki sklopljene barke *njihovog* ujedinjeno-srčanog otkucavanja. Ali, u tom ogledalu *on* je postao i “kob nadrealnog – hiperrealna snaga ulomka nove realnosti”* (Tanja Kragujević), odnosno pogonom za dogradnju jedne poslednje-nedostajuće stepenice – za prelazak na ravan sazrenja dno-doseglog stadijuma ***u-bitu-pojedinstvenog umiranja***. Jer, samo iz straha od same mogućnosti viđenosti (od strane drevnog sveta) slike svoje “prve/male” smrti, *on* je (– s obzirom na to da ono što u jednom svetu nije viđeno za njega ne postoji –) nju smesta potajno za sebe i prigrabio; **te je preeksponirao njeno tamno naličje, sakrivši pri tom njeno svetleće ličje u operaciju čiste zamene sa naličjem – i neznajući tad da je ona instrument svekolikog stvaranja!** /odnosno: da je „nosilac impulsa izvornog sveta”** (Delez)/. A to što *on*, u prvom trenu, nije opazio sebe kao urezanog u pokretnu pra/sliku (sinopsis stvaranja), uopšte ne beše značilo da ga tu nije bilo. Jer ta slika je večito-pokretna, i ono što se nije javilo na njenoj površini u jednom trenutku moglo se još uvek pojaviti *pre* ili *kasnije*. Jer – upravo obratno *njemu* – sva celovita, ili, ***sobom-postajuća*** bića, njihovo sopstveno odsustvo u ***noćnom mnogoogledalu*** (*pra-slici*

nebo-paliteljske kušnje) tu ne beše nimalo uznemiravalo. Naprotiv: kobno je bilo zameniti *noćno-ispovrnutu* sliku svog drugo-bića sa samim sobom (čega je kontra-primer upravo smrt Narcisa, koji je – sasvim nesvestan sebe – počinio dijametralno suprotnu vrstu zamene). Jer pred-uvид jednog bića u beskrajnost sopstvenog konteksta uistinu samo povećava a ne smanjuje pokretljivost njegove *tek-sebe-saznavajuće* volje. I taj pred-uvид beše “uzglobljen” u Točak disHarmonije – pogon podržavanja (*startno nevidljive*) snage nedodirljivosti jednog (*pod-pečatom-skrivenog*) individualiteta.

Ali zašto se upravo *taj neko* a ne neko drugi tu *prvi zaveo* “slikom kušnje”? Očigledno ne po nekoj tajnoredoslednoj hijerarhiji “višeg” i “nižeg”; te stoga jedino po intenzitetu same bezlično-prausadene želje za probojem granice saznanja – želje koja je u *njemu* našla sam svoj protivhitac, ili pak medijum. Ali zašto bi i onda upravo *on*, a ne neko drugi, bio najpogodniji medijum (dijalektički negativna sila <3>) aktualizacije žudnje samog bića (koje upravo tvori ideju nebića) za dosegnućem onog oslobađajućeg *ništa ništi*? Da li zato jer je samo *on*, kao *bezizlazna jedinstvo prvo-bitnog entiteta* (čorsokak sile bezgraničnog postajanja) poželeo da zarobi sveukupan (po Anankinom nalogu viđen) potencijal rasta onog *noćno-ispisujućeg*, tačnije, svu množinu aspekata *dobro-zavelovljenog bitka* (kao “*nebeske lađe*”) – što ni jedno drugo, poput *njega* polu-postalo, biće nije moglo sebi (u njegovoj potpunoj veličanstvenosti) ni predstaviti a kamoli poželeti? Ali, i u tom slučaju, zašto bi Ananke upravo *njemu*, a ne nekom drugom biću, dopustila da to vidi, budući da svojom nesposobnošću za samopostanak nije ni ulivao poverenje, predstavljajući *Njen* nedovršen protiv-hitac; – da li je to samo bačena kocka od strane jedne više nužnosti, ili je to onaj drugi, sustvaralački slučaj što je vazda u igri sa pred-sveznajućom nužnošću? Nije li *on* izabran zato što je Ananke i svim drugim bivstvujućim bićima podjednako isto sebe prikazala, ali tako da svi *to isto*, usled njegovog prekomernog blještavila, nisu čak ni videli, a tek da su nazirali, – a jedino intenzitet nečije želje za opažajem nadpredstavljive veličine Anankinog Prestola kao “obezglavljeno-lebdeće pravde” tu beše onaj odlučiv faktor. Ali, šta tu uistinu određivaše taj intenzitet? Da li sam objekat fascinacije ili jedna “čista”, potpuno apstraktna sloboda duha (odnosno, čisto licemerje)? Dakle, eventualno, samo Anankina praizvagana odluka da stvori dovoljno paradoksalnu situaciju kakva bi mogla da istestira snagu usuđivanja nekoga pojedinca za primanje na sebe onog intenzivno nepodnošljivog bremena slobode; situaciju kakva bi (već u pretpočetku, ili “**pre**” odluke za otvaranje prema **apsolutnom riziku**) mogla “na vreme” da predomogući – za svakog istu i za svakog različitu – “protiv-otrovnu” formulu: – **eliksir svetlo-potekao iz tamne komore Njenog (dah-prosuditeljskog) odsustva**, tačno doziran (kao “detalj-detonator”*/Bart) za preobraženje primarno-postalog efekta datog stresa, – dakle, upravo onog efekta (u vidu “male zvezde na oknu teksta ili fotografije”*/Bart) koji je ne drugo do grčevito izmeštenje stresnog pojedinca u vlastitu “prejako uokvirenu” (“živo nepokretnu”*/Bart) sliku. Taj je, međutim, eliksir upravo ona jeza koja obuzima pojedinca *pred ponorom vlastite odluke*.

Samo stoga: *dokaz o postojanju nedokučivog štastva Anankinog odsutnog Ja*, (“*niko-subjekta*”), kao **jedan empirijski produžen** dokaz sebe-kritike čistog uma – odnosno, uma koji jedini do-upisuje u sebe čitav proces saznavanja sopstvene /mikro-delatne/ granice – bio bi sledeće: onaj neko koji se kao *uljez drevnog kosmosa* prvi “pomamio” na moć pukog razuma (– moć apstrahovanja skrivene “podsušine” prirode, ili, “duha slobode” što beše uspavan u estetičkom prasketu –), svojom voljom je – upravo razumno – odustao od te moći kada se jednom suočio /susreo/ sa njenom unutrašnjom /donjom/ granicom. (tačnije: sa mikrovizurom svog progledanja u sopstvenu “drugu” smrt, koja je tu upravno jednaka još-ne-dočekanoj smrti jednog prividno “najnaišnjeg fantazma”*/Delez/ – o večno-nesaznajnom “biću po sebi”). Iako mu upravo ta izvorno opscena moć, ne i neka druga, od-nje-postala, sasvim legitimno (– tj. uz Anankinu konstantnu odgovornost, i beskrajno napetu svest o riziku –) beše ponuđena kao jedna prvo-bitna mogućnost (da izabere zlo).

Otud Uljezova (Tot-Hermesova) Fotografija neponovljivog *treptaja sinoptičke zbilje* (– *up. trenu zaoštrene-svesti-Majke o beskrajnosti Tvorevine, konačno stečene na Krst-vretenu prosecanja svih Njenih pod-sfera – jedinom mestu osveščivanja Snevača-unutar-sna* (up. podsticanja njegove volje “da se u znanju sna

stekne novo znanje”* /H. Broh) –) beše onaj **za-pravreme-nedozvoljen snimak**: – snimak od, na vrhuncu njenog uobličjenja obrušene, *kule snoviđenja* – koja je putem “podmorskog klobuka” samu sebe ispisala “na glatkoj površi”; – to beše onaj **samo jednom uhvaćeni, uzdužni presek** Sfere (Točka disHarmonije), i to sred Njene fluktuirajuće polubrzine blago-nepримetnog uzdizanja od tla: – tren zastajanja-na-sebi organizmične kompozicije svih nemo-zvučnih sfera, **kao jedini ikad zazvučali izraz beskonačnog u okvirima konačnog!** Jer, estetička strategija pred večnom smrću tu jeste: upravo ono što se na **Fotografiji Pratrenutka vidi kao slučajna dvoznačnost /”ni afekat, ni akcija”** (Delez)/, “zgrčena” polufaza, a što zavodi na odstupajuću (ne i pogrešnu – jer original je nepovratno izgubljen*** /Delez) interpretaciju.**

„Fotografija” vraća „u zaljublenu i prestrašenu svest samo pismo Vremena: u pravom smislu revulzivni pokret koji obrće tok stvari, a koji bih ... nazvao fotografska ekstaza.”* /Rolan Bart: *Svetla Komora*/

Jer upravo taj ulomak strane realnosti, slučajem zapao u ogledalce “zglobno-očnog” preseka sfera – kao Uljezov raz-umni pogled kidanja svejedinstvene im atmosfere – tu beše supstitut za zlatnom merom izgubljenu beskrajnost onog nad-sa-merljivog (zrcalom srebrno-ispovrnutog, mesečevog). Stoga, jer je jedino **taj pogled** pretekao **najdalje obzorje** i rastočio **njegov okvir**, te ostvario onaj (za pravreme) **nedozvoljen snimak**: – negativ Podzemnog Fluksa, ili Sferinog Sjaja-u-odlaženju. Stoga, jer je jedino **pogled uljeza taj** koji nije mogao u **fiksnim okvirima** (up., sklopljenim koricama Knjige) drugačije da se situira nego preko **poteza njegovog preko-voljnog** (rukom Lahese ustrajno vođenog) **do-upisivanja**, – dakle, poteza koji **beskonačno** ranjava (Anankom) jednom skrojen nacrt univerzuma! Jer, upravo bi odsustvo **smrtne rane** u *mapi svetova*, – i to **rane izazvane trn-ulomnom klicom Anankinog dorasta-dosebe**, to jest, klicom što se zabola u samo (svetlo-prelamajuće) srce Sferine (serijalne) Fotografije (tvoreći njenu **kristalnu osu; ožiljak**/* Bart), – značilo isto što i njen večno-ukočen status; pakao apsolutnog nedogađanja; ugušenje i trajno potisnuće onog što se nalazi “iza od iza” površine (dakle, ne samo iza ličja već i iza naličja) – a što se inače zavek na njenom ekranu samoispisuje: čistom “klizavošću”, pomerljivošću njegove višeslojne podstrukture.

Stoga je samo na taj način saznanje *drugosti drugog*, kao apsolutne nepoznanice tek postalo moguće: time što je ono nesaznajno (*praodсутno u tekstu*) postalo *svoj vlastiti tumač/subjekt* – sustvaralac uslova svoje saznatosti (*životodavne napisanosti*).

„Niko ne zna ništa o smislu koje čitanje daje delu, kao što ne zna ni o označenome, možda zato što se taj smisao, budući da je želja, smešta s onu stranu jezičkog koda. (...) Čitati znači želeći delo, ...”

/Rolan Bart: *Književnost, mitologija, semiologija*/

Katarina Ristić Aglaja

APENDIKSI:

<1>

Želja pra-ideje za potvrdom svoje jedino-mogućnosti **nesamerljivo ojačava u vakuumu** – u kome ona trudno iščekuje vlastitu opreku; ta opreka jesu uvrloženo-mrežaste tablice, pod koje se privodi trag njene samoizronele pojave.

Moraju se polomiti tablice (srušiti lestvice) jer ove pripadaju *ravni uskrsnuća; sferi nesaznajnog*, za koju je potrebna – *herojska* – spremnost na skok. A dokle god se one – kroz pokretne zavoje – daju sopstvenom iščitavanju, sam subjekt iščitavanja ne može izvršiti (*pravovremeni*) skok; tj. ne može ispuniti tablice, jer ne može ući u oblast apsolutnog rizika iz koje se one same ispisuju: sopstveno znanje o iščitanome ga sprečava u tome.

Iz tog vrtoglavog iščitavanja *odmaknute sfere* dotekla je i predstava o *nužnoj dobroti* te iste, i to onoj koja nagoni zemnog sagledavaoca na – u svom pra-razlogu ne-preispitanu – delatnost: odluku na – *preuranjen* – skok. Ali, prava njegova delatnost može da izvire tek iz sloma prisutne lestvice vrednosti, ili, beline njegovih olujno-raskrzanih velova.

Teza o zlu nebesnika:

Postoje neki od duhova koji čine nadnebesku elitu, a koji uopšte nemaju samobitno postojanje – te koji čine mrtva slova tablica. I oni usisavaju pojavno mnoštvo, sakupljeno-oko-prestola, kao jednu nepreglednu mlečnu prašinu. Na taj način postade plodonosna glina (klupko mrtvih reči) iz koje proključava nov (širesmisleni, vanprestoni) život.

Postoje i oni koji takvu samobitnost imaju, ali koji čine tek manjinu-unutar-manjine: podskup date elite, ili ključajući kapacitet vakuuma, skrit **ispod samih mrtvih slova**. A svi ostali duhovi – kovitlavo mnoštvo čestica – čine prelazne oblike između ova dva slučaja.

“ (...) Jer nebesnici
nisu sve kadri. Naime, sežu
smrtnici pre do ponora. Dakle, s njima se
preokreće odjek. Dugo je
vreme, ali se zbiva
istinitost.

(Helderlin: < MNEMOZINA – fragment druge verzije >)

<2>

Odluka donesena u snu hoće sebe da sagleda sa svoje suprotne strane. Stoga *momenat buđenja* biva vraćen u san, i to onda kada se, na svom “odmaknutom” obzorju, *ipak* susretne sa tačkom susnevača.

<3>

Negativno dijalektičko zlo jeste zlo one forme koja se sasvim odvojila od svog sadržaja (prelazeći u mrtvi omotač, “kutiju” – suprotnost Ideje). To je hegelovska *suprotnost* koja bi trebala da se na kraju povesti izmiri sa duhom (Idejom), iako se sa *njom* ni ne susreće: jer se “kameni” na pokretu *njenog* oponiranja – i ne dovršavajući taj pokret (čemu Adorno, u razvijanju svoje negativne dijalektike, upravo teži). I to zato jer se ne može (tek prvostepenom negacijom) oponirati ono još-nepostojeće: **samosvesna negativnost** duha ili Veliko Neispoljeno, kao jedino okrilje Ideje. Sledeća zamena teze: ne postoji /bar ne na ravni ispoljenog, u-vremenu-dostižnog/ nikakvo *po sebi* i *za sebe* Ideje; odnosno, *ono* postoji – ali tek kao mogućnost – na ravni apsolutne latencije. Jer, ta je pred-data mogućnost *sabit dodatni* prostor nastao izlivanjem-iz-zrcala, u vidu *naddaleke* poredbe, one noćno-skrite svetlosti Ideje, ne i *njena* neposredna emanacija. Ona je prostor čujnosti *neme muzike* koji se, s *neba zvezda nekretnica*, poput “oblaka prozračnosti” katkad “spušta na zemlju”* (Muzil). Jer, ko *nju* jednom čuje taj na svet dalje gleda

kao kroz staklenu pregradu: to je Eurinoma, Lutalica, hladno-suzni pra-lik Mesečev, što teži da daljinom svojeg povišenog sećanja iskupi ono nekad-dogođeno, *veliku nekadašnjicu* – koja je ne drugo do /do najveće oštine nemo-zvučnih detalja/ doraden sebe-opažaj Ideje. I upravo je to samo-opažanje onog entiteta koji “još nema svoj prostor”, dakle, onog koji je još u utrobi snevanja vlastitog lika – “s njegove suprotne strane”. A to je upravo ona strana koja ga zrcalno budi i izgoni napolje – da postane muzika! Dakle, muzika kao jezik posredovanja *višeg i nižeg sveta* /up. *nad-mesečevog* i *pod-mesečevog*/, ili ono **ekhartovski shvaćeno ne-ništa muzikalno topološkog identiteta čovekovog**. To je ono “maglom” obavijeno, svetlo-nosno *postajuće* čovekovog saznanja – priziv gnevnog palitelja u Noći, što samim sobom porađa prazvuk (Bemeov bog).

Jer, Ideja ne može unapred da zna gde su joj granice (*čvorovi stresova* – kao koordinate plutanja u nekom nemoguće-praznom prostoru –) koje bi je samu pustile u o-stvarenje, ili, u **beskonačno samosvesni oblik tajne**. Tražena je ravan sebe-sagledanja Ideje isto što i *ravan uskrsnuća*, upor. *ciljna uzročnost*. Jer, Idejom (gromnom impresijom) podstaknuto *mišljenje mišljenja*, kao *zrcalna samoafekcija nje same*, budući preintenzivna i time unapred osuđena da se prekine, proizvodi unutar sebe jednu tačno doziranu mini-afekciju – kosougaonu *sliku-impuls (nosioca impresije izvornog sveta*** /Delez), i to zarad oslobođenosti one pred-date joj afekcije kroz akt sve-preuobličjenja determinisanog.

&

„Sadržaj je *suviše veliki* za svoju formu... ili bolje, sami sadržaji imaju formu, ali ta forma je prekrivena, podvostručena ili zamenjena jednim prostim sadržateljem, omotačem ili kutijom, čija je uloga da potisne formalne odnose.”

„Ali, postajanje tajne ne prisiljava je da se ograniči na prikrivanje svoje forme u nekom prostom sadržatelju, ili da je zameni za sadržatelja. Sada tajna kao tajna mora da zadobije svoju vlastitu formu. Tajna se uzdiže od konačnog sadržaja do beskonačne forme tajne. Umesto da bude povezana sa čitavom igrom relativnih opažaja i reakcija, tajna ovde doseže apsolutnu neopažljivost. Kreće se od sadržaja koji je dobro određen, lokalizovan, i pripada prošlosti, do opšte *a priori* forme nečega što se dogodilo i što se ne može lokalizovati.”

„ (...) Ono što je važno je da percepcija tajne mora biti sama tajna; ... ”**

(**Delez/Gatari**: *Postajanje intenzivnim, neopažljivim, životinjom*).